

var forbi og jeg havde sunget, hvad jeg vilde. Men det er velsagtens det, man kalder for medfødt Takt.«

Jytte mærkede godt, at Meta sad og stirrede paa hende i en voksende Forfærdelse; men det var netop, hvad hun tilsigtede. Hun dristede sig endog til at give sine smaa Bemærkninger til Karsten From et Skin af Fortrolighed.

»Og den lakrøde Kammerherreuniform, som De glædede Dem saa meget til at male? Har den ikke kunnet trøste Dem?«

»Jo, i den lillebitte Time, Greven naadigt tilmaaler mig. Men hvad i Himlens Navn skal jeg tage mig for hele den øvrige Tid? Dagene er jo endda saa urimeligt lange paa denne Aarstid. Det er derfor, jeg anraaber Dem og Deres Fru Moder om Barmhjertighed. Jeg ber Dem ydmygst om at interessere Jægermester Hagen og Jægermesterinden for en betrængt Maler, der er saa ulykkelig at være i Besiddelse af et selskabeligt Temperament. Jeg tror, De vil kunne anbefale mig som en uskadelig Person med en nogenlunde præsentabel Guitar og et forholdsvis godt Brøl i Halsen.«

Hans Dristighed imponerede Jytte. Hun fandt det nu paa Tide at blive af med ham. Uden at svare ham vendte hun sig til Meta og gav sig til at tale om andre Ting. Meningen var saa tydelig, at Maleren ikke med sin bedste Vilje kunde tage fejl